Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№ 29. Warszawa, dnia 10 października 1927 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną gr. 80, poleconą 1 zł. 10 groszy. Prenumerata kwartalna 5 zł.; z dodatkiem „Zbiór orzeczeń taryfowych D-tu Ceł Min. Skarbu" — 7 zł. Cena dodatku oddzielnie — 1 zł. bez przesyłki. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ:

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał IV-ty r. b., która wynosi zł 5.00, z dodatkiem zł. 7.00.

Przepisy ogólne.

308.

PRZEPISY

o przyjmowaniu i wymianie uszkodzonych oraz zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych, walorów państwowych i innych państwowych znaków wartościowych, zatwierdzone uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1927 roku.

§ 1.

Wszystkie kasy państwowe i Bank Polski przyjmują przy wpłatach bez żadnych ograniczeń i potrąceń uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, które posiadają:

a) nie mniej niż dwie trzecie powierzchni biletu,

b) serję i numer oraz podpisy w całości.

Zatarcie poszczególnych cyfr numeracji, powstałe wskutek normalnego zużycia w obiegu, nie może być powodem odmowy przyjęcia biletu.

Bilet sklejony może się składać tylko z części, należących do tego samego biletu.

Uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, odpowiadające warunkom, przewidzianym w ustępach poprzednich, będą wymieniane bez żadnych ograniczeń i potrąceń przez Centralną Kasę Państwową, wszystkie kasy skarbowe i Bank Polski.

§ 2.

Uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, nie odpowiadające warunkom, przewidzianym w § 1, o ile nie wzbudzają podejrzenia co do oszukańczych z niemi manipulacyj, wymieniane będą przez Centralną Kasę Państwową, kasy skarbowe i Bank Polski bez żadnych ograniczeń i potrąceń, o ile odpowiadają specjalnym przepisom, wydawanym przez instytucje emitujące dla każdej poszczególnej emisji i wartości.

Bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, dziurkowane przez Bank Polski, Centralną Kasę Państwową i kasy skarbowe przy wycofywaniu ich z obiegu, wymianie nie podlegają.

§ 3.

Bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, nie odpowiadające przepisom, wydanym na podstawie § 2 przez instytucje emitujące, mogą być wymieniane tylko na skutek każdorazowego postanowienia Dyrekcji Banku Polskiego, ilekroć poszkodowany usprawiedliwi, że uszkodzenie nastąpiło z przyczyny, która nie może mu być poczytaną za winę.

Wymiana uskuteczniona będzie za potrąceniem kosztów porta, korespondencji i druku biletu.

§ 4.

Przyjmowanie do wymiany lub spłaty uszkodzonych walorów państwowych, jak obligacje pożyczek państwowych, bony, bilety skarbowe oraz inne państwowe papiery wartościowe, uskutecznia się we właściwych dla danego waloru instytucjach bez żadnych ograniczeń i potrąceń, o ile posiadają:

a) nie mniej niż ¾ powierzchni papieru,

b) serję i numer oraz conajmniej jeden podpis w całości .

Papier sklejonego waloru składać się może tylko z części, należących do tego samego egzemplarza.

Kupony od obligacyj winny całkowicie odpowiadać przepisom powyższym, a nadto oprócz numeru emisyjnego posiadać winny numer bieżący kuponu, bądź datę płatności.

§ 5.

Obligacje pożyczek państwowych, jakoteż kupony od nich oraz inne walory państwowe, nie odpowiadające warunkom § 4, a uszkodzone przez pożar, powódź i inne nadzwyczajne wypadki mogą być wymieniane tylko na skutek każdorazowej decyzji Ministra Skarbu po udowodnieniu przez petenta przyczyny uszkodzenia.

Wymiana uskuteczniana będzie za potrąceniem kosztów porta, korespondencji i druku waloru.

§ 6.

Niezależnie od postanowień §§ 4 i 5 walory państwowe ulegają amortyzacji według obowiązujących przepisów, o ile im to prawo wyraźnie nie zostało odjęte.

§ 7.

Uszkodzone banderole podatkowe mogą być wymieniane, o ile są przedstawiane w arkuszach, i tylko na zasadach, przewidzianych w § 5.

Banderole, pocięte na pojedyncze opaski, wymianie nie podlegają.

Wymiana uszkodzonych znaków opłaty stemplowej, statystycznej, pocztowej i innych uskutecznia się na mocy specjalnych przepisów.

§ 8.

Przy wpłatach, uskutecznianych do kas państwowych obiegową monetą metalową, oraz przy wymianie monet, które utraciły wskutek normalnego użycia w obiegu część swej wagi, obowiązuje przepis art. 13 załącznika do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1924 r. w przedmiocie tekstu rozporządzenia o systemie monetarnym (Dz. U. R. P. Nr. 37 poz. 401).

§ 9.

Monety autentyczne z brakami menniczemi, a więc mające rysunek niewyraźny, nieprawidłowy, lub pęknięte i t. p., podlegają wymianie przez Centralną Kasę Państwową, kasy skarbowe i oddziały Banku Polskiego bez żadnych potrąceń.

§ 10.

Wymiana monet uszkodzonych należy do Mennicy Państwowej.

W razie przedstawienia w jakiejkolwiek kasie państwowej lub Banku Polskim uszkodzonej obiegowej monety metalowej monetę taką należy zatrzymać za potwierdzeniem odbioru i przesłać ją Mennicy Państwowej.

Mennica Państwowa w razie stwierdzenia przez nią przypadkowego uszkodzenia monetę tę wymienia posiadaczowi, w razie zaś stwierdzenia rozmyślnego uszkodzenia monetę kasuje i zwraca ją temuż.

Uszkodzone monety złote i srebrne mogą być na życzenie okaziciela nabywane przez oddziały Banku Polskiego jako kruszec na wagę.

Bank Polski skupione w ten sposób monety przesyła Mennicy Państwowej do demonetyzacji.

§ 11.

I. W razie zgłoszenia w jakiejkolwiek kasie państwowej, samorządowej lub instytucji kredytowej biletu bankowego, państwowego lub zdawkowego, waloru lub innego państwowego znaku wartościowego sfałszowanego, podrobionego, dziurkowanego (§ 2) lub budzącego wątpliwości co do autentyczności względnie pochodzenia, należy przedstawiony znak wartościowy zatrzymać i o zatrzymaniu sporządzić w 4 egzemplarzach protokół.

Protokół winien zawierać :

a) opis okoliczności zatrzymania podejrzanego znaku wartościowego,

b) imię, nazwisko i zawód okaziciela, miejsce jego zamieszkania, datę i miejsce urodzenia oraz imiona rodziców,

c) opis zatrzymanego znaku wartościowego (wartość odcinka, data emisji, serja, numer i inne cechy szczególne),

d) oświadczenie osoby, u której znak wartościowy zatrzymano, co do źródła, z którego znak ten otrzymała,

e) podpis zatrzymującego oraz podpis lub odcisk palca okaziciela znaku wartościowego.

Jeden egzemplarz protokołu pozostaje u kwestjonującego (w urzędzie), drugi otrzymuje zainteresowany, trzeci i czwarty wraz z zatrzymanym znakiem wartościowym odsyła się bezzwłocznie jako posyłkę pośpieszną do Państwowych Zakładów Graficznych w Warszawie dla dokonania ekspertyzy.

Jeżeli na okaziciela pada podejrzenie fałszowania względnie rozmyślnego puszczania w obieg falsyfikatów, należy wezwać policję, która ustali tożsamość osoby i postępuje w myśl właściwych przepisów.

II. Po dokonaniu ekspertyzy nie później jak w ciągu 48 godzin, licząc od chwili otrzymania zakwestjonowanego znaku wartościowego Państwowe Zakłady Graficzne w razie stwierdzenia:

a) fałszerstwa lub podrobienia — przesyłają trzeci egzemplarz protokółu łącznie z orzeczeniem wstępnem do Komendy Głównej Policji Państwowej do ewidencji i rejestracji, czwarty egzemplarz protokółu wraz z orzeczeniem i falsyfikatem — do prokuratora przy sądzie okręgowym miejsca zatrzymania falsyfikatu,

b) autentyczności — przesyłają znak wartościowy wraz z orzeczeniem instytucji kwestjonującej, która zwraca go bezzwłocznie okazicielowi za pokwitowaniem.

§ 12.

Państwowe Zakłady Graficzne w razie stwierdzenia nowego typu falsyfikatu biletu państwowego, zdawkowego lub bankowego sporządzają jego opis, który podają do wiadomości Ministerstwa Skarbu i Banku Polskiego.

O pojawieniu się w obiegu nowego typu falsyfikatu biletu bankowego wydaje komunikat prasowy Bank Polski, biletu zaś państwowego i zdawkowego —Ministerstwo Skarbu.

Równocześnie treść komunikatu prasowego z uwzględnieniem szczególnych cech rozpoznawczych winna być przez Ministerstwo Skarbu, względnie Bank Polski podana do wiadomości wszystkim władzom centralnym, które obowiązane są zawiadomić podległe im organy.

§ 13.

W razie przedstawienia w jakiejkolwiek kasie państwowej, samorządowej lub instytucji kredytowej obiegowej monety metalowej fałszywej lub wzbudzającej wątpliwość co do autentyczności, należy zastosować sposób postępowania, jak w § 11 ust. I, z tą zmianą, że zatrzymaną monetę przesyła się bezzwłocznie dla zbadania do Mennicy Państwowej w Warszawie.

Mennica Państwowa postępuje zgodnie z § 11, ust. II, a w razie potrzeby zawiadamia bezzwłocznie o tem Ministerstwo Skarbu.

§ 14.

Dla zakwestjonowanych znaków pieniężnych i walorów państw obcych ustala się tryb postępowania, przewidziany w §§ 11, 12 i 13.

§ 15.

Co do autentyczności, względnie podrobienia lub sfałszowania walorów krajowych i zagranicznych Państwowe Zakłady Graficzne, zaś co do monet Mennica Państwowa — są obowiązane na żądanie sądów, prokuratorów i władz bezpieczeństwa dokonywać ekspertyz i wydawać orzeczenia.

Co do autentyczności względnie podrobienia lub sfałszowania walorów zagranicznych władze wyżej wymienione mogą zwracać się o dokonanie ekspertyzy i wydanie orzeczenia także do instytucji zagranicznych, emitujących dane walory. Żądania takie należy kierować za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości, o ile umowy międzynarodowe nie zawierają odmiennych przepisów.

§ 16.

Władze sądowe przesyłają po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu spraw o podrabianie lub fałszowanie biletów bankowych, państwowych i zdawkowych, papierów i znaków wartościowych (§ 7 ustęp ostatni) falsyfikaty oraz inne dowody rzeczowe, służące bezpośrednio do podrabiania lub fałszowania (np. prasa, kamień litograficzny i t. p.), do Państwowych Zakładów Graficznych. Falsyfikaty przechowuje się w Państwowych Zakładach Graficznych conajmniej jeden rok, poczem ulegają komisyjnemu zniszczeniu z wyjątkiem tych, które, jako charakterystyczne odmiany falsyfikatu, winny być zatrzymane w specjalnie w tym celu prowadzonych albumach.

Falsyfikaty monet, będące dowodami rzeczowemi w sprawach o podrabianie monet lub fałszowanie, władze sądowe przesyłają po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu tych spraw do Mennicy Państwowej w Warszawie.

Jeżeli w sprawie o podrabianie lub sfałszowanie walorów zagranicznych jest więcej, niż jeden identyczny egzemplarz falsyfikatu tego samego waloru, jako dowód rzeczowy, natenczas po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu sprawy władze sądowe przesyłają drugi egzemplarz waloru instytucji zagranicznej, dokonującej ekspertyzy na jej żądanie.

§ 17.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie na obszarze całego Państwa z dniem 1 października 1927 r.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczas w tym przedmiocie obowiązujące przepisy.

Prezes Rady Ministrów:

(—) *J. Piłsudski.*

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Monitor Polski z dn. 24 września 1927 roku Nr. 219, poz. 560).

Organizacja władz.

309.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 września 1927 r.

o zmianie Regulaminu organizacji wewnętrznej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Na podstawie art. 2, ust. 5, lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26-go marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządzam co następuje:

§ 1. Regulamin organizacji wewnętrznej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, zatwierdzony rozporządzeniem z dnia 18-go grudnia 1925 r. Nr. 1940/25. W. A., a ogłoszony dnia 30-go stycznia 1926 r. w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 3, poz. 59 ulega następującym zmianom:

Wiersz 5-ty § 1 otrzymuje brzmienie:

„8 Wydziałów, oraz".

§ 2 otrzymuje brzmienie:

„Wydziały są następujące:

I. Ogólny.
II. Ekonomiczny.
III. Obrotu Spirytusem.
IV. Obrotu Wódką.
V. Gospodarczy.
VI. Techniczny.
VII. Finansowy.
VIII. Centralne Laboratorjum Chemiczne".

§ 8 otrzymuje brzmienie:

„Wydział VI (Techniczny) obejmuje:
Dział Ogólny.
Dział Budowlany.
Dział Mechaniczny".

Po § 9 wstawia się nowy § 10 z brzmieniem:

„§ 10. Wydział VIII. Centralne Laboratorjum Chemiczne obejmuje:

a) Dział chemiczny, dotyczący artykułów Państwowego Monopolu Spirytusowego,

b) Dział chemiczny, dotyczący artykułów Państwowego Monopolu Tytoniowego,

c) Dział chemiczny, dotyczący innych niż pod a) i b) wyszczególnionych artykułów stanowiących przedmiot opodatkowania pośredniego lub monopolu".

Inne paragrafy poczynając od obecnego § 10 otrzymują numerację o 1 wyższą.

Obecny § 27 otrzymuje numerację § 28 i następujące brzmienie:

„§ 28. Wydział VI. Techniczny załatwia wszelkie sprawy, wymagające wyszkolenia technicznego.

Wewnątrz Wydziału praca dzieli się następująco:

1) Dział Ogólny:

a) załatwia korespondencję bieżącą, według wniosków poszczególnych wydziałów,

b) opracowuje projekty okólników, większych memorjałów Wydziału i t. p.,

c) załatwia sprawy administracyjno - gospodarcze Wydziału,

d) protokułuje wnioski uchwał, zapadłych w łonie Wydziału,

e) zawiaduje kancelarją, archiwum i bibljoteką fachową,

f) załatwia sprawy ogólne Wydziału.

2) Dział Budowlany:

a) opracowuje pod względem budowlanym i architektonicznym plany i projekty budowy, przebudowy i naprawy budowli monopolowych,

b) ma nadzór techniczny nad wykonaniem tych projektów,

c) prowadzi stałą i systematyczną kontrolę nad stanem budowlanym wszelkich budynków Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

3) Dział Mechaniczny:

a) opracowuje projekty wszelkich wewnętrznych i zewnętrznych urządzeń maszynowych przedsiębiorstw i budowli monopolowych,

b) ma nadzór techniczny nad wykonaniem zaprojektowanych urządzeń w okresie budowy, przebudowy, bądź naprawy,

c) prowadzi stałą i systematyczną kontrolę nad stanem zainstalowanych już urządzeń w okresie normalnego działania przedsiębiorstw,

d) przeprowadza studja, badania i doświadczenia, dotyczące ustalenia najdogodniejszych warunków eksploatacji istniejących instalacji technicznych, wyjaśnia korzyści wprowadzenia zmian lub nowych urządzeń,

e) opracowuje przepisy i instrukcje, dotyczące obsługi technicznej, konserwacji i posiłkowania się urządzeniami, aparatami i instalacją".

Obecny § 28 otrzymuje numerację § 29, zatrzymując obecne brzmienie.

Po § 28 względnie nowym § 29 wstawia się § 30 z następującem brzmieniem:

„§ 30. Wydział VIII. Centralne Laboratorjum Chemiczne opracowuje sprawy wymagające badań chemicznych, oraz współdziała z organami wykonawczemi Władz i Urzędów skarbowych (Kontrola Skarbowa), władzami policyjnemi i sądowemi w zwalczaniu nadużyć na tle nielegalnej konsumcji i tajnej produkcji wszystkich artykułów, podlegających opodatkowaniu pośredniemu.

Wewnątrz praca Wydziału dzieli się następująco:

1) Dział chemiczny dotyczący artykułów Państwowego Monopolu Spirytusowego:

a) opracowuje warunki techniczne, oraz sposób przyrządzania trunków monopolowych, oczyszczania i skażania spirytusu,

b) ustala warunki, którym winny odpowiadać wszelkie produkty podstawowe i materjały pomocnicze, używane przy wyrobie trunków monopolowych, a także środki służące dla skażania spirytusu,

c) opracowuje i ustala sposoby badania spirytusu surowego, rektyfikowanego, skażonego, środków skażających, napojów monopolowych, jakoteż przetworów spirytusowych, wyrabianych w przedsiębiorstwach prywatnych — wszelkich materjałów pomocniczych, używanych przy wyrobie napojów monopolowych i t. p.

d) prowadzi stałą techniczną kontrolę rektyfikacji i rozlewni monopolowych tak na miejscu, jak też w Laboratorjum centralnem i w Laboratorjach okręgowych, drogą badania próbek wyrobów gotowych, produktów przejściowych i materjałów pomocniczych, stosowanych w tych przedsiębiorstwach.

2) Dział chemiczny, dotyczący artykułów Państwowego Monopolu Tytoniowego:

a) dokonywa badania surowców i gotowych wyrobów tytoniowych na zawartość nikotyny i pokrewnych alkoloidów, dokonywa badania wpływu ozonu, ciepła i zimna na skład chemiczny surowca i wyrobów tytoniowych, bada metody t. zw. „uszlachetniania" tytoniu drogą chemiczną, opracowuje metody badania surowców względnie wyrobów dla użytku wytwórni tytoniowych w toku fabrykacji, dokonywa badania drobnoustrojów powodujących pleśnienie i psucie surowca i wyrobów tytoniowych, oraz wskazuje środki ich zwalczania,

b) dokonywa analiz artykułów pomocniczych przy fabrykacji wyrobów tytoniowych jako to: papierów, środków klejących, farb i bronz - smarów i olejów na wymagane własności, przy realizacji umów z dostawcami.

3) Dział chemiczny dotyczący innych niż pod 1) i 2) wyszczególnionych artykułów, stanowiących przedmiot opodatkowania pośredniego lub monopolu dokonywa na żądanie właściwych władz i organów skarbowych badań chemicznych wspomnianych artykułów (cukier, oleje mineralne, sól, piwo, wino, miód, sztuczne środki słodzące etc.) i wydaje urzędowe opinje techniczne o tych artykułach.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

310.

KOMUNIKAT.

Uruchomienie nowych okręgów nadzorczych inspektorów kontroli skarbowej w okręgu admin. Wielkopolskiej Izby Skarbowej.

„W Okręgu administracyjnym Wielkopolskiej Izby Skarbowej zostały uruchomione nowe okręgi nadzorcze Inpektorów kontroli skarbowej, a mianowicie: 1) w Poznaniu Nr. II dnia 1 lipca 1927 r., 2) w Śremie Nr. II dnia 13 sierpnia 1927 r. i 3) w Bydgoszczy — obwód dnia 3 sierpnia 1927 r.".

Powyższe okręgi nadzorcze Inspektorów kontroli skarbowej podlegają bezpośrednio Urzędom sk. A. i M. P., a mianowicie ad 1 i 2 w Poznaniu; ad 3 w Bydgoszczy.

Warszawa, dn. 29 września 1927 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Wojtowicz.*

Opłaty stemplowe.

311.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

98. *(art. 3 i 82).* Deklaracja, złożona bankowi przez klienta, w której klient oświadcza, że składa bankowi papiery wartościowe, wymienione w deklaracji, celem zabezpieczenia otwartego kredytu, podlega opłacie w wysokości 3 zł. — jeżeli od pisma, stwierdzającego umowę w przedmiocie otwarcia kredytu, uiszczono opłatę — w wysokości 0,1%, względnie 3 zł. — przewidzianą w art. 134.

Jeżeli w takiej deklaracji klient oświadczył nadto, że celem zabezpieczenia otwartego kredytu ustanawia prawo zastawu również na papierach wartościowych, które *w przyszłości* złoży bankowi, to: a) następne deklaracje klienta, w których on, powołując się na deklarację pierwotną, składa dodatkowo papiery wartościowe na zabezpieczenie otwartego kredytu, nie podlegają opłacie; b) również nie podlegają opłacie pisma banku, w których on potwierdza odbiór papierów wartościowych, złożonych przez klienta dodatkowo — w szczególności: stwierdzenie złożenia zakupionych na zlecenie klienta papierów wartościowych na zabezpieczenie otwartego kredytu (L. DPO. 2822/VII/27).

99. *(art. 118).* Pismo, stwierdzające przyjęcie pieniędzy — bądź gotówką bądź czekiem — na oprocentowanie, przez przedsiębiorstwo, trudniące się czynnościami bankierskiemi, a mające siedzibę *zagranicą* nie podlega opłacie stemplowej (L .DPO. 2822/VII/27).

100. *(art. 138 i 164).* Postanowienie, zawarte w art. 138, w myśl którego do uiszczenia opłaty stemplowej od pokwitowania, wystawionego w Polsce, jest obowiązana osoba, *wydająca pokwitowanie* — podobnie jak wszelkie inne przepisy, zawarte w części pierwszej lub drugiej u. o. s., a postanawiające, kto jest obowiązany do uiszczenia opłaty (np. art. 15, art. 74) — normują jedynie stosunek *publiczno*-prawny, w którym wierzycielem jest Skarb Państwa, a którego przedmiotem jest wniesienie opłaty stemplowej do kasy państwowej. Natomiast przepisy te wcale nie normują stosunku *prywatno* - prawnego między osobą, która w myśl tych przepisów jest obowiązana do uiszczenia opłaty, a innemi osobami. Wynika to ze słów „wobec Skarbu Państwa", użytych w art. 15. Jeżeliby więc w wypadku poszczególnym nasunęły się pytania następujące: a) czy osoba, która w myśl części pierwszej lub drugiej u. o. s., jest obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej, ma prawo żądać od innej osoby, aby ta ostatnia opłatę stemplową w całości lub częściowo wniosła do kasy państwowej, b) czy osoba, która w myśl części pierwszej lub

drugiej u. o. s. jest obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej, ma prawo — uiściwszy opłatę — żądać od innej osoby *zwrotu* uiszczonej kwoty lub jej części, c) czy i jak dalece jest skuteczną umowa, zawarta (bądź przed wejściem w życie u. o. s. bądź potem) między osobą, obowiązaną do uiszczenia opłaty stemplowej, a inną osobą, na mocy której ta ostatnia zobowiązała się do uiszczenia opłaty — to wszystkie te pytania należałoby rozstrzygnąć *na podstawie prawa prywatnego*.

Art. 164 u. o. s., jak również: końcowe zdanie ustępu pierwszego art. 71 (od słów „może jednak"), wyrazy: „może ją potrącić z ceny sprzedaży" w ustępie drugim art. 71, ustęp drugi art. 80, zdanie ostatnie art. 94, zdanie poboczne w ustępie pierwszym art. 100 (od wyrazów „który może") są normami prywatno - prawnemi. Zastosowanie tych norm w razie sporu należy nie do władzy skarbowej, ale do sądów powszechnych (L. DPO. 9048/VII/27).

101. *(art. 140 i 154).* Do Izb notarjalnych, istniejących na obszarze na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, należy stosować wszelkie postanowienia u. o. s., tyczące się „związków przymusowych" oraz „urzędów samorządowych". Nie mają zaś zastosowania do izb notarjalnych postanowienia u. o. s., tyczące się notarjuszów.

Wobec tego podania, wnoszone do izb notarjalnych i świadectwa, przez nie wydawane, nie podlegają opłatom stemplowym. W szczególności nie podlegają opłatom stemplowym: zaświadczenia w przedmiocie parafowania repertorjum notarjusza (§ 112 austrjackiej ordynacji notarjalnej); świadectwa, wydawane kandydatom notarjalnym, stwierdzające odbycie praktyki w kancelarji zmarłego notarjusza lub czas urzędowania w charakterze substytuta; zatwierdzenie przez izbę notarjalną świadectwa odbytej praktyki, wydanego przez notarjusza kandydatowi notarjalnemu (L. DPO. 8726/VII/27).

Podatki Konsumcyjne.

312.

OKÓLNIK L. 17647/27/WA.

Sprzedaż moszczu owocowego o zawartości alkoholu do 2½%.

Do
Izby Skarbowej w (wszystkie), Wydziału Skarb., Śl. Urzędu Wojew. w Katowicach.

W ostatnim czasie pojawiły się w handlu napoje, wytwarzane przez wyługowanie wzgl. wytłaczanie owoców, a zawierające mniej aniżeli 2,5% alkoholu.

Celem usunięcia wątpliwości wyjaśnia się, że napoje takie zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 23.IV. 1920 r. (Dz .U .Rzp. P. Nr. 35 poz. 299 ex 22) ograniczeniom w sprzedaży nie podlegają. Sprzedaż tych napojów, które w myśl § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10.VIII. 1925 r. (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 85, poz. 586) należy zaliczyć do moszczów owocowych, może być wykonywana na warunkach określonych w okólniku L. 20902/A/26 z dnia 31 grudnia 1926 r. (Dz. Urz. M. S. Nr. 9, poz. 107 ex 27), przyczem zaznacza się, że na podstawie art. 13 ustawy z dnia 1 lipca 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 75, poz. 525) napoje te nie mogą być oznaczone jako „wino" lecz w myśl wspomnianego wyżej rozporządzenia, jako „moszcz owocowy". Ponadto na etykiecie butelki, zawierającej taki moszcz ma być oznaczona podobnie jak przy piwie niskoprocentowem (Dz. Ust. R. P. Nr. 51 ,poz. 462 ex 22) — zawartość alkoholu.

Warszawa, dnia 27 września 1927 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Wojtowicz.*

313.

OBWIESZCZENIE.

Rozporządzeniem z dnia 12 września r. b. L. 18290/WB., zezwoliło Ministerstwo Skarbu Jerzemu Żyrkiewiczowi i Marjanowi Balukiewiczowi na otwarcie i prowadzenie wolnego składu cukru w Warszawie przy ulicy Wilczej Nr. 50.

Kontrolę Skarbową nad tym składem wykonywa I-szy Urząd Skarbowy Akcyz i Monopoli w Warszawie (Nowy - Świat 70).

Naczelnik Wydziału:
(—) *Grabowski.*

Przepisy celne.

314.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 26 września 1927 r.

o ulgach celnych dla maszyn i aparatów niewyrabianych w kraju.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie maszyn i aparatów niewyrabianych w kraju, o ile stanowią część składową nowoinstalowanych kompletnych urządzeń oddziałów zakładów przemysłowych lub mają służyć do obniżenia kosztów względnie zwiększenia

produkcji przemysłowej i rolnej, może być stosowane cło ulgowe, wynoszące 20% cła normalnego.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu orzeka, czy ulga celna będzie zastosowana.

W stosunkach z państwami, które od dnia wejścia w życie rozporządzenia z dnia 11 sierpnia 1927 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 22 listopada 1924 r. o cłach maksymalnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 651) będą podlegały postanowieniom tego rozporządzenia, cło ulgowe będzie wynosiło 20% cła maksymalnego.

§ 2. Prolonguje się do dnia 31 marca (włącznie) 1928 r. ważność pozwoleń Ministra Skarbu, wydanych na podstawie rozporządzenia o ulgach celnych z dnia 22 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 128, poz. 769) z zachowaniem postanowień § 2 rozporządzenia z dnia 22 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P .Nr. 58, poz. 512), jako też ulg wydanych na podstawie tego ostatniego rozporządzenia.

§ 3. Za towary, które na podstawie niniejszego rozporządzenia mogłyby korzystać z ulg celnych, lecz które zostaną oclone w czasie od dnia 1 października 1927 r. do dnia 31 marca (włącznie) 1928 r. bez zastosowania ulg celnych, może być zwrócona różnica należności między cłem normalnem a ulgowem, o ile tożsamość maszyn i aparatów zostanie stwierdzoną przy ocleniu i o ile ulga celna na podstawie niniejszego rozporządzenia zostanie przyznana.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1927 r., z wyjątkiem ustępu 3-go paragrafu 1-go, który wchodzi w życie z dniem 26 grudnia 1927 r. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje do dnia 31 marca 1928 r. włącznie.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 29 września 1927 r. Nr. 84, poz. 758).

315.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 września 1927 r.

w sprawie uzupełnienia § 7, poz. 5 rozporządzenia o postępowaniu celnem.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) oraz art. 21 rozporządzenia o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządzam co następuje:

§ 1. Paragraf 7, poz. 5, punkt a) rozporządzenia o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 11, poz. 64) w brzmieniu, ustalonem paragrafem 4 punkt a) rozporządzenia z dnia 31 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 516), uzupełnia się przez dodanie dalszego zdania następującej treści:

„O ile wyroby tytoniowe i surowiec tytoniowy, sprowadzane z zagranicy przez Zarząd Monopolu Tytoniowego W. M. Gdańska, podlegają zwolnieniu od cła na zasadach, ustalonych w każdocześnie obowiązującej umowie polsko-gdańskiej, przeznaczenie wyrobów tytoniowych i surowca tytoniowego dla Gdańskiego Monopolu Tytoniowego winno być stwierdzone przez odpowiednie pismo Zarządu tegoż monopolu, zaświadczone przez Senat W. M. Gdańska".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dn. 27 września 1927 r. Nr. 83, poz. 744).

316.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 17 września 1927 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Pozycje 77 p. 8 a oraz 140 taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540), zmienione rozporządzeniem Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 30 października 1925 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 800) i rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o zmianie brzmienia uwagi 5 do pozycji 140 taryfy celnej (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 573), uzupełnia się przez dodanie następujących uwag:

pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	cło od 100 kg. zł. gr.
77 p. 8 a Uwaga:	Szkło białe (przezroczyste) nieszlifowane i niepolerowane, gładkie bez ozdób, o powierzchni 1/6 m. kw. i mniej i o grubości 1,2—1,8 mm., do wyrobu płyt fotograficznych, za	

pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	cło od 100 kg. zł. gr.
	pozwoleniem Ministerstwa Skarbu .	5 —
140. Uwaga 6.	Blacha surowa, również dekapowana i polerowana, o grubości 0,28 mm. i mniej, przeznaczona do pobielania (pocynowania), za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu .	6 —

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) Dr. *Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dn. 27 września 1927 r. Nr. 83, poz. 738).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. Nr. 38230. 3/X. 1927 r. — 6000.